

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen – nummer trettiofyra

Jeff Pippenger
2026-01-27

Nummer trettiofyra

För att det skall finnas en röst i öknen, måste det finnas en öken. I juli 2023 började en röst ljuda, som identifierade att Lejonet av Juda stam då höll på att bryta sigillerna till uppenbarelsen om sig själv, sådan den framställs i det första kapitlet i Uppenbarelsboken. Besvikelsen på sabbaten den 18 juli 2020 inledde de tre och en halv dagarna i Uppenbarelsboken elva, vilka avslutades på sabbaten den 30 december 2023. Den sabbaten talade Future for America offentligt för första gången sedan juli 2020 vid ett Zoom-möte.

Från den punkten och framåt har Jesu Kristi uppenbarelse öppnats successivt. Den började med en uppenbarelse av ordet ”sanning”, vilket sedan sågs representera en struktur av tre steg, utstakade av den första, trettonde och tjugoundra bokstaven i det hebreiska alfabetet, vilka, när de förs samman, bildar ordet ”sanning”. De tre steg som representeras i strukturen av ordet ”sanning” var en gammal sanning, placerad i en ny inramning.

Under årtal har vi visat att de tre stegen – förgården, det heliga och det allra heligaste – var parallella med den Helige Andes tre verk, då Han överbevisar om synd i förgården, uppenbarar rättfärdighet i det heliga och dömer i det allra heligaste. Vi har identifierat att dessa tre steg kommer till uttryck genom hela Guds Ord, men alla dessa förståelser blev förstörade genom ramen av ”sanning” från och med 2023. Att ta en gammal sanning och placera den i en ny sanningens ram är vad Kristus gör, när Han steg för steg bryter sigillet på sitt Ord. ”Öknen”, som upphörde år 2023, representerar en profetisk ”ändens tid”, då en profetia öppnas. Denna profetia är Jesu Kristi uppenbarelse, Han som är ”Sanningen”.

”På Frälsarens tid hade judarna så övertäckt sanningens dyrbara juveler med traditionens och sagans bråte, att det var omöjligt att skilja det sanna från det falska. Frälsaren kom för att rensa bort vidskepelsens och långvarigt omhuldade villfarelsers bråte och för att infatta Guds ords juveler i sanningens inramning. Vad skulle Frälsaren göra, om han nu skulle komma till oss så som han kom till judarna? Han skulle behöva utföra ett liknande arbete genom att rensa bort traditionens och ceremoniens bråte. Judarna blev mycket upprörda när han utförde detta arbete. De hade förlorat den ursprungliga sanningen om Gud ur sikte, men Kristus förde den åter fram i ljuset. Det är vårt arbete att befria Guds dyrbara sanningar från vidskepelse och villfarelse. Vilket arbete som har anförtrotts oss i evangeliet!” Review and Herald, 4 juni 1889.

Det ”är vårt verk att befria Guds dyrbara sanningar från vidskepelse och villfarelse” och att ”infatta Guds Ords juveler i sanningens ramverk”. År 2023 introducerade Herren sanningens ramverk, i den struktur som representeras av ordet ”sanning”. Detta ramverk låter de ”ursprungliga”

sanningarna ”från Gud” träda fram.

”Villfarelsens stoft och bråte har begravt sanningens dyrbara juveler, men Herrens arbetare kan frilägga dessa skatter, så att tusenden kommer att betrakta dem med glädje och bavan. Guds änglar skall stå vid den ödmjuka arbetarens sida och ge nåd och gudomlig upplysning, och tusenden skall ledas att be med David: ’Öppna mina ögon, så att jag må skåda undren i din lag.’ Sanningar som i tidsåldrar har varit osedda och oaktade skall stråla fram från de upplysta sidorna i Guds heliga ord. De församlingar som i allmänhet har hört, förkastat och trampat sanningen under fötterna, skall handla än mer ogudaktigt; men ’de förståndiga’, de som är uppriktiga, skall förstå. Boken är öppen, och Guds ord når hjärtana hos dem som önskar få veta hans vilja. Vid det starka ropet från ängeln från himlen, som förenar sig med den tredje ängeln, skall tusenden vakna ur den dvala som i tidsåldrar har hållit världen fången, och de skall se sanningens skönhet och värde.” Review and Herald, 15 december 1885.

”Herrens arbetare” som är ”de visa” och ”som är uppriktiga” ”skall förstå” och skall ”blotta” ”skatter, så att tusenden skall betrakta dem med glädje och vördnad.” Olyckligtvis för laodikeisk adventism är det inte de som vaknar upp ur sin dvala vid den tredje ängels höga rop, ty det är söndagslagen, och då är det alldeles för sent för adventismen att vakna. Arbetarna i elfte timmen vaknar ur sin ”dvala” ”vid det höga ropet från den ängel som förenar sig med den tredje ängeln” vid den snart kommande söndagslagen. Sedan 2024 har ”sanningar som i tidsåldrar varit osedda och obeaktade” strålat ”fram från de upplysta sidorna i Guds heliga ord.”

I Jesaja 22:22 ges Eljakim en nyckel, och i Matteus 16 ges Petrus nycklarna till riket.

Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; och han skall öppna, och ingen skall tillsluta; och han skall tillsluta, och ingen skall öppna. Jesaja 22:22.

”Nyckeln” ges åt Filadelfia, ty det är det enda andra stället i Skrifterna där nyckeln till att öppna och stänga omtalas.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt framför dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den; ty du har liten kraft och har bevarat mitt ord och har inte förnekat mitt namn. Uppenbarelseboken 3:7, 8.

Vid den sista konfrontationen med de trätlystna judarna framställde Kristus en fråga som judarna inte kunde besvara.

När fariséerna var samlade, frågade Jesus dem och sade: Vad tänker ni om Kristus? Vems son är han? De sade till honom: Davids son. Han sade till dem: Hur kan då David i anden kalla honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender under dina fötter? Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?

Och ingen kunde svara honom ett ord, och från den dagen vågade ingen längre ställa fler frågor till honom. Matteus 22:41–46.

Judarna förmådde inte förstå det profetiska förhållandet mellan David och Kristus, ty de saknade de profetiska nycklarna för att förstå det bibliska språkets princip om bud på bud. Kristus avslutade sitt samtal med judarna genom att klargöra att deras blindhet grundade sig på deras oförmåga att rätt dela sanningens ord. Han hade tydliggjort att om man förstod Mose, skulle man förstå Kristus, men de förstod inte de Skrifter som de gjorde anspråk på att upprätthålla och försvara.

”Nyckeln” till ”Davids hus” gavs åt milleriterna, som var församlingen i Filadelfia. ”Nyckeln” var en reformatorisk rörelse som framställdes genom öppna och stängda dörrar. Från 1798 till 1863 gick milleritrörelsen från Filadelfias erfarenhet till Laodikeias erfarenhet, medan den gick från en rörelse till en församling. En dörr öppnades och en dörr stängdes den 19 april 1844, liksom en dörr öppnades och en dörr stängdes den 22 oktober 1844, liksom en dörr öppnades och en dörr stängdes år 1863.

Eliakim hade en nyckel, men Petrus fick ”nycklar”. Nyckeln i singularis var den stängda dörren år 1844.

”Läran om helgedomen var den nyckel som uppläste mysteriet med besvikelsen år 1844. Den öppnade för blicken ett fullständigt system av sanning, sammanhängande och harmoniskt, och visade att Guds hand hade lett den stora adventrörelsen samt uppenbarade den närvarande plikten genom att bringa klarhet i hans folks ställning och verk.” The Great Controversy, 423.

Läran om helgedomen var nyckeln som öppnade den stängda dörren år 1844, men Petrus fick också himmelrikets nycklar.

Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du, Simon Barjona, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen. Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himmelen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himmelen. Matteus 16:17–19.

Rad på rad får Filadelfia, den sista förbundsbruden sådan hon representeras av Petrus, nyckeln till Davids hus liksom nycklarna till himmelriket. Nyckeln till Davids hus är det sista ämne som Jesus hade att göra med fariseerna om.

Medan fariséerna var samlade, frågade Jesus dem och sade: Vad tänker ni om Kristus? Vems son är han? De svarade honom: Davids son. Han sade till dem: Hur kan då David i Anden kalla honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sitt på min högra sida, tills jag lägger dina fiender som en pall under dina fötter? Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?

Och ingen kunde svara honom ett ord, och från den dagen vågade ingen längre ställa några fler frågor till honom. Matteus 22:41–46.

Ämnet om David och hans Herre är just där Petrus börjar på pingstdagen i den övre salen vid tredje timmen. Det ämne som stängde dörren för umgänge mellan fariséerna och Kristus är den nyckel Petrus använde för att öppna dörren till den övre salen på pingstdagen.

Ty David har inte farit upp till himlarna; men han säger själv: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender till en fotapall för dina fötter. Därför må nu hela Israels hus med visshet veta, att Gud har gjort denne Jesus, som ni har korsfäst, både till Herre och Kristus.

När de nu hörde detta, högg det dem i hjärtat, och de sade till Petrus och de övriga apostlarna: Män och bröder, vad skall vi göra?

Då sade Petrus till dem: Omvänd er, och låt var och en av er döpas i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, så skall ni få den helige Andes gåva. Ty löftet gäller er och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren, vår Gud, kallar. Och med många andra ord vittnade han och förmanade dem och sade: Låt er frälsas från detta förvända släkte. De som då gärna tog emot hans ord lät döpa sig, och den dagen ökades deras antal med omkring tre tusen själar. Apostlagärningarna 2:34–41.

Petrus hade nycklarna att binda eller lösa, och när han gjorde det, var himlen i överensstämmelse med Petrus handling. Petrus representerar gudomlighet och mänsklighet som samverkar för att bryta förseglingen på sanningarna i Guds Ord. När dessa sanningar bryts upp ur sin försegling, framställs de som kunskap.

”Kunskapens nyckel i Kristi dagar hade tagits bort av dem som borde ha haft den för att låsa upp visdomens skattkammare i Gamla testamentets skrifter. Rabbinerna och lärarna hade i praktiken stängt himmelriket för de fattiga och de betryckta och lämnat dem att gå under. I sina tal frambar Kristus inte många saker för dem på en gång, för att han inte skulle förvirra deras sinnen. Han gjorde varje punkt klar och tydlig. Han föraktade inte att upprepa gamla och välbekanta sanningar i profetiorna, om de kunde tjäna hans syfte att inpräglade tankar.

”Kristus var upphovsmannen till alla de forntida sanningarnas ädelstenar. Genom fiendens verk hade dessa sanningar rubbats ur sitt läge. De hade skilts från sin rätta plats och satts in i villfarelsens ramverk. Kristi verk var att återställa och befästa de dyrbara ädelstenarna i sanningens ramverk. Sanningens principer, vilka Han själv hade gett för att välsigna världen, hade genom Satans verksamhet blivit begravda och hade skenbart blivit utslocknade. Kristus räddade dem ur villfarelsens bråte, gav dem ny, levande kraft och befallde dem att lysa som dyrbara juveler och stå fasta för evigt.”

”Kristus själv kunde bruka vilken som helst av dessa gamla sanningar utan att låna den minsta beståndsdelen, ty Han hade själv gett upphov till dem alla. Han hade inpräglat dem i varje generations sinne och tankevärld, och när Han kom till vår värld omordnade och livgivande Han de sanningar som hade blivit döda och gjorde dem mer kraftfulla till gagn för kommande generationer. Det var Jesus Kristus som hade makt att rädda sanningarna ur bråtet och åter ge dem åt världen med mer än deras ursprungliga friskhet och kraft.” Manuscript Releases, volym 13, 240, 241.

Petrus nycklar var till för att binda och lösa, och Petrus representerar den sista kristna bruden, som är de etthundrafyrtiofyra tusen. Petrus budskap att binda, representerat i de etthundrafyrtiofyra tusens vittnesbörd, är beseglingen. Petrus budskap att lösa i de etthundrafyrtiofyra tusens

vittnesbörd är islam i det tredje veet.

”Därefter såg jag den tredje ängeln. Min medföljande ängel sade: ’Fruktansvärt är hans verk. Förfärlig är hans uppgift. Han är den ängel som skall skilja vetet från ogräset och försegla, eller binda, vetet för den himmelska ladan. Dessa ting borde uppta hela sinnet, all uppmärksamhet.’” Early Writings, 119.

Det bundna vetet representeras av Pingstens förstlingsgåva av vete, vilken såsom ett viftoffer skulle representera upplyftandet av banéret för de etthundrafyrtiofyra tusen. Förseglingen av Guds folk är Petrus inre budskap, som äger rum under islams historia i det tredje veet, vilket successivt släpps löst från och med 11 september.

Och därefter såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla jordens fyra vindar tillbaka, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd. Och jag såg en annan ängel stiga upp från öster med den levande Gudens sigill. Och han ropade med hög röst till de fyra änglarna, åt vilka det var givet att skada jorden och havet, och sade: Skada inte jorden, inte heller havet eller träden, förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänare på deras pannor. Uppenbarelseboken 7:1–3.

Dessa fyra vindar, som hålls tillbaka under förseglingen av Guds folk, släpptes lösa vid 9/11 och hölls därefter tillbaka av George Bush den yngre. Petrus yttre budskap är islam, och lösgörandet och tillbakahållandet av islam utgör det yttre budskap som löper genom förseglingens tid. Petrus mänsklighet är förenad med gudomligheten, ty de nycklar som gavs åt honom representerar samstämmighet mellan himmel och jord.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Den ondes mörker omsluter dem som försummar att be. Fiendens viskade frestelser lockar dem till synd; och allt detta beror på att de inte gör bruk av de privilegier som Gud har gett dem genom bönens gudomliga ordning. Varför skulle Guds söner och döttrar vara obenägna att be, när bönen är nyckeln i trons hand till att öppna himlens förrådshus, där Allmaktens gränslösa tillgångar är förvarade? Utan oavbruten bön och vaksam uppsikt löper vi fara att bli vårdslösa och att avvika från den rätta vägen. Motståndaren söker ständigt att spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom innerlig bön och tro må erhålla nåd och kraft att stå emot frestelsen.

”Det finns vissa villkor, under vilka vi kan förvänta att Gud skall höra och besvara våra böner. Ett av de första av dessa är att vi känner vårt behov av hjälp från Honom. Han har lovat: ”Jag skall utgjuta vatten över den törstige och strömmar över det torra landet.” Jesaja 44:3. De som hungrar och törstar efter rättfärdighet, som längtar efter Gud, kan vara förvissade om att de skall bli mättade. Hjärtat måste vara öppet för Andens inflytande, annars kan Guds välsignelse inte tas emot.

”Vårt stora behov är i sig självt ett argument och vädjar med den största vältalighet till vår förmån. Men Herren måste sökas för att göra detta för oss. Han säger: ’Bedjen, och eder skall varda givet.’ Och ’Han som icke skonade sin egen Son utan utgav honom för oss alla, huru skulle han icke ock med honom skänka oss allt?’ Matteus 7:7; Romarbrevet 8:32.

”Om vi hyser orättfärdighet i våra hjärtan, om vi håller fast vid någon medveten synd, skall Herren inte höra oss; men den ångerfulla, förkrossade själens bön blir alltid mottagen. När allt känt orätt har blivit rättat, kan vi tro att Gud kommer att besvara våra böner. Vår egen förtjänst kommer aldrig att rekommendera oss till Guds välvilja; det är Jesu värdighet som kommer att frälsa oss, hans blod som kommer att rena oss; ändå har vi ett verk att utföra genom att uppfylla villkoren för att bli mottagna.

”Ett annat element i den segrande bönen är tro. ’Den som kommer till Gud måste tro att han är till, och att han lönar dem som flitigt söker honom.’ Hebréerna 11:6. Jesus sade till sina lärjungar: ’Allt vad ni ber om, när ni ber, tro att ni får det, så skall det bli ert.’ Markus 11:24. Tar vi honom på orden?” Vägen till Kristus, 94–96.

”Här finns en lärdom för unga män som bekänner sig vara Guds tjänare, bärare av Hans budskap, och som är upphöjda i sina egna ögon. De kan inte peka på något anmärkningsvärt i sin erfarenhet, såsom Elia kunde, och ändå anser de sig stå över att utföra plikter som för dem förefaller ringa. De vill inte stiga ned från sin ämbetsvärdighet för att utföra nödvändig tjänst, av fruktan för att de då skulle göra en tjänares arbete. Alla sådana bör lära av Elias exempel. Hans ord tillslöt himlens förråd, daggen och regnet, för jorden under tre år. Hans ord allena var nyckeln till att öppna himlen och låta regnskurar falla. Han blev hedrad av Gud då han frambar sin enkla bön i kungens och Israels tusendens närvaro, som svar på vilken eld flammade ned från himlen och tände elden på offeraltaret. Hans hand verkställde Guds dom då åttahundra-femtio av Baals präster dödades; och ändå var han, efter dagens utmattande möda och mest lysande triumf, han som kunde framkalla moln och regn och eld från himlen, villig att utföra en ringa tjänares uppgift och springa framför Ahabs vagn i mörkret och i vind och regn för att tjäna den härskare som han inte hade fruktat att tillrättavisa ansikte mot ansikte för hans synder och brott. Kungen drog in genom portarna. Elia svepte sin mantel om sig och lade sig på den bara jorden.” Testimonies, band 3, 287.